

ΕΤΟΣ 54ον

22 Ιανουαρίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 4 (2747)

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

«Ίησοῦ υιέ Δαυῖδ, ἤλῆσόν με»

Ὁ ἄνθρωπος χαρακτηρίζεται γιὰ τό μεγαλεῖο τοῦ πνεύματός του, ἀλλὰ καί γιὰ τήν ἀδυναμία τοῦ σώματός του. Ἡ ἀσθένεια πού δέν μπορεῖ νά θεραπευθεῖ μέ ἱατρικά ἢ φαρμακευτικά μέσα, προκαλεῖ στόν ἄνθρωπο ἀπογοήτευση. Ὁ ἀσθενής, ἐνῶ ἔχει ἴσως κοντά του πολλούς ἀνθρώπους, βιώνει τό αἶσθημα τῆς μοναξιάς. Κανείς ἀπό αὐτούς δέν τόν βοηθᾷ οὐσιαστικά, ἀπαλλῆλασσαντάς τον ἀπό τήν ἀρρώστια. Ἀπεγνωσμένα, λοιπόν, ζητᾷ κάποιον πού ἔχει, ἐπιτέλους, τήν ἱαματική δύναμη. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιὰτί μέσα στίς εὐαγγελικές διηγήσεις συναντοῦμε πολλῆς φορές τόν Χριστό νά συναναστρέφεται μέ ἀσθενεῖς καί μάλιστα μέ βαριές ἢ ἀνίατες ἀσθένειες.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ τυφλός τῆς Ἱεριχοῦς, στόν ὁποῖο ἀναφέρεται ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς. Ἐνῶ πολλοί προσπαθοῦν νά καταπνίξουν τή φωνή του, γιὰ νά μήν ἐνοχλεῖ, ὁ Χριστός στέκεται, τόν καλεῖ κοντά Του καί τοῦ δίνει τό φῶς, ἐπαινώντας τήν πίστη του. Ἀξίζει νά ἐπικεντρωθοῦμε σέ δύο σημεῖα.

Ἡ ἰκανότητα τοῦ τυφλοῦ

Ὁ τυφλός τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς βρίσκεται ἴσως σέ πλεονεκτικότερη θέση ἀπό πολλούς ἄλλους γύρω του· ἂν καί δέν βλέπει, ἀναγνωρίζει τόν Σωτήρα, αὐτόν πού μπορεῖ νά τόν θεραπεύσει. Ἦ ἄνθρωπος σέ ἀπόγνωση, πού παρά τή σωματική ἀδυναμία νά δεῖ τὰ πρόσωπα τοῦ ὄχλου, εἶχε τήν πνευματική αἴσθηση νά διακρίνει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶναι Ἐκεῖνος πού μπορεῖ νά τόν ἰλυτρώσει. Πραγματικά, ἡ φυσική ὄραση δέν μᾶς ἐξασφαλίζει οὐσιαστικό φωτισμό μέ ἀνοικτά τὰ σωματικά μάτια μποροῦμε νά βρισκόμαστε σέ φρικτό πνευματικό σκοτάδι.

Καί στίς ἡμέρες μας συναντοῦμε ἀσθενεῖς πού ἀντιμετωπίζουν τόν πόνο τῆς ἀρρώστιας τους μέ διάφορους τρόπους. Ἦ ἄλλοι τόν βλέπουν ὡς ἀναπότρεπτη

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιη' 35 - 43)

Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγίξειν τὸν Ἰησοῦν εἰς Ἱεριχά, τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν. Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου, ἐπυνθάνετο, τί εἶη τοῦτο. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. Καὶ ἐβόησε, λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με. Καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ, ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν· Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με. Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν. Ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ, ἐπηρώτησεν αὐτόν, λέγων· Τί σοι θέλεις ποιῆσω; Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ, δοξάζων τὸν Θεόν. Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν, ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

μοίρα, ἄλλοι ὡς σκοτεινὴ πλευρὰ τῆς ζωῆς καὶ ἄλλοι ὡς ἀνερμῆνευτο μυστήριον. Οἱ ἀπαισιόδοξοι δὲν βρῖσκουν νόημα στὴν ἀσθένεια· ἔτσι ὅμως χάνουν καὶ τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Οἱ αισιόδοξοι παραμερίζουν τὸ πρόβλημα τοῦ σωματικοῦ πόνου καὶ καλλιεργοῦν τὴν αἴσθησιν τῆς εὐτυχίας μέσα στὶς καταστάσεις πού περιβάλλουν τὸν ἄνθρωπον. Ὁ τυφλὸς λοιπὸν τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶχε τὴν ἰκανότητα νὰ ὑπερβεῖ τὸ πρόβλημα τῆς ἀσθενείας του.

Ἡ στάσις τοῦ Χριστοῦ

Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει συνεχῶς τὴν καινούργια διδασκαλία μὲ αὐθεντικότητα καὶ ἀξιοπιστία· ἀποκαλύπτει τὸν Θεὸ καὶ τὴ Βασιλεία Του μὲ συναρπαστικούς λόγους καὶ ὠραῖες παραβολές. Ταυτόχρονα, ὅμως, δείχνει καὶ ἔμπρακτα τὴ δύναμιν τῆς Βασιλείας, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἄνθρώπους. Ἕνας Θεὸς μὲ ὑψηλὴς διδασκαλίαις ἀλλὰ χωρὶς ἀγάπην γιὰ τὴν ἀνθρώπινον δυστυχία δὲν θὰ ἦταν πραγματικὸς Θεός. Ὁ Θεός, ὅμως, πού φανερώνει στὸν κόσμον ὁ Ἰησοῦς, εἶναι Θεὸς ἀγάπης.

Τίποτε δὲν συμβαίνει στὸν ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἢ νὰ τὸ ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης. Καὶ ὅ,τι θέλῃ ἢ ἐπιτρέπει ὁ Θεός στηρίζει τὸ καλὸ καὶ ὄχι τὸ κακόν. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλα, ὅσα συμβαίνουν, μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον γιὰ τὴν πνευματικὴ του προκοπή. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ ὅμως αὐτό, χρειάζεται νὰ ἐλπίζει στὸν Θεὸ καὶ τὴν πρόνοιάν Του. Μὲ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα διατηρεῖται πάντοτε ἀνοικτὴ ἡ προοπτικὴ τοῦ μέλλοντος καὶ γίνεται δυνατὴ ἡ μετατροπὴ τοῦ πόνου σὲ πνευματικὴ ἐνέργεια· ἡ ἀδυναμία μετασχηματίζεται σὲ δύναμιν.

Μὲ μιά τέτοια δύναμιν κατέφυγε στὸν Χριστὸ καὶ ὁ τυφλὸς γιὰ νὰ βρεῖ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. Χωρὶς τὴν ἐλπίδα αὐτὴ ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ σταθεῖ ὀρθίος στὴ σκληρὴ πραγματικότητα πού συχνὰ ἐπιφυλάσσει ἡ ζωὴ. Καταβάλλεται ἀπὸ τὸν πόνο, χάνει τὸ θάρρος του καὶ βλέπει ὡς διέξοδο τὸν ἀφανισμό του.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν καθὼς ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίαζε εἰς τὴν Ἱερικῶ, ἓνας τυφλὸς ἑκαθότανε κοντά εἰς τὸν δρόμον καὶ ζητιάνευε. Ὅταν ἄκουσε νὰ περνᾶ πολὺς κόσμος, ἐρώτησε τί συμβαίνει. Τοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος διαβαίνει. Τότε ἐφώνησε, «**Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαυῖδ, ἐλέησέ με**». Ἐκεῖνοι πού προηγοῦντο, τὸν ἐπέπλητταν διὰ νὰ σιωπήσῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἐφώνησε πολὺ περισσότερον, «Υἱέ τοῦ Δαυῖδ, ἐλέησέ με». Ὁ Ἰησοῦς ἐσταμάτησε καὶ διέταξε νὰ τοῦ τὸν φέρουν. Ὅταν αὐτὸς ἐπλησίασε, τὸν ἐρώτησε, «Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω;». Ἐκεῖνος δέ εἶπε, «Κύριε, θέλω νὰ ξαναἰδῶ». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Ξανάβλεψε· ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε». Καὶ ἀμέσως ἀπέκτισε τὸ φῶς του καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε δοξάζων τὸν Θεόν. Καὶ ὅλος ὁ λαός, ὅταν τὸ εἶδε, ἐδόξασε τὸν Θεόν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἐκκλησία: τόπος συνάντησης μέ τὸν Χριστό

Καί στίς ἡμέρες μας παρατηρεῖται δηλαδή τὸ φαινόμενο τῆς Ἱερικοῦς. Καὶ ὄχι πάντοτε μέ πιστοὺς ἀνθρώπους. Προσέρχονται στήν Ἐκκλησία καὶ ἀνθρωποι πού μέχρι ἐκείνη τῆ στιγμή δέν εἶχαν καμία σχέση μέ αὐτήν. Ζητοῦν ἀπό τοὺς ἱερεῖς νὰ τοὺς διαβάσουν μία εὐχή γιὰ ἀσθένεια ἢ νὰ τελέσουν μία παράκληση ἐκεῖνοι πού μέχρι πρὶν λίγο δέν πίστευαν ἢ γελοῦσαν καὶ μόνο μέ τὴν ἰδέα ὄλων αὐτῶν. Ἔστω κι ἔτσι, ὁ Κύριος δίνει καὶ σέ ἐκείνους τὴ δυνατότητα νὰ Τὸν γνωρίσουν, γιὰ νὰ ἀπαλύνουν τὸν πόνο τους μέ τὴ χάρη Του. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, μέσα στὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη τους, ἀνακαλύπτουν τὴ διέξοδο ὄχι μόνο νὰ ἐλπίσουν σέ κάτι καλύτερο σχετικά μέ τὴν υγεία τους, ἀλλὰ καὶ νὰ στραφοῦν πρὸς τὸν Θεό, βρίσκοντας τελικὰ τὸν πνευματικὸ τους προσανατολισμό.

Ἡ Ἐκκλησία μέ τὴ διήγηση αὐτῆς τῆς περικοπῆς θέλει νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ δοῦμε, ἐπιτέλους, καὶ τὴ δική μας τύφλωση, πού βέβαια δέν τὴν ξέρουμε· γιατί, ἂν τὴν ξέραμε, δέν θά ἦταν τύφλωση. Ἄλλωστε, τυφλοὶ εἶναι ὅσοι δέν βλέπουν τὸ φῶς τοῦ κόσμου, πού εἶναι ὁ Χριστός, κατὰ τὸν ἅγιο Συμεῶν τὸν νέο Θεολόγο.

Ἀρχιμ. Γ. Χ.

22 Ἰανουαρίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ ἸΔ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ)

Τιμοθέου ἀποστόλου († 96), Ἀναστασίου ὁσιομάρτυρος τοῦ Πέρσου († 628)

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Τιμ. α΄ 15-17 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 35-43.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Ἰανουαρίου, ἸΕ΄ Λουκᾶ (Τοῦ Ζακχαίου).

Ἀπόστολος: Α΄ Τιμ. δ΄ 9-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιθ΄ 1-10.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ: ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

«Μετάνοια σημαίνει ανανέωση του βαπτίσματος. Μετάνοια σημαίνει συμφωνία με τον Θεό για νέα ζωή. Μετανοών σημαίνει αγοραστής της ταπεινώσεως. Μετάνοια σημαίνει μόνιμος αποκλεισμός κάθε σωματικής παρηγορίας, σκέψη αυτοκατάκρισης, μέριμνα για τη σωτηρία του έαυτού μας. Μετάνοια σημαίνει θυγατέρα της ελπίδος και αποκήρυξη της απελπισίας, καθαρισμός της συνείδησης, θεληματική υπομονή όλων των θλιβερών πραγμάτων».

Ἡ μετάνοια εἶναι μόνιμη κατάσταση καί συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενη στή ζωή κάθε πιστοῦ. Γι' αὐτό καί δίδεται ὡς ὑπόσχεση πρὶν ἀπὸ τὸ Βάπτισμα, βιώνεται τὴν ὥρα τοῦ Βαπτίσματος καί ὑπάρχει ὡς ἀνάγκη ἀλλὰ καί ὡς εὐλογία καί χαρὰ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ μετὰ τὸ Βάπτισμα ζωή τοῦ πιστοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ πὼς σέ κάθε εὐχαριστιακὴ λατρευτικὴ σύναξη ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ πορευθοῦμε τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς μας «ἐν εἰρήνῃ καί μετανοίᾳ».

Τὸ πρῶτο κήρυγμα τοῦ Κυρίου εἶναι κήρυγμα μετάνοιας. Καί προϋπόθεση μετοχῆς τοῦ ἀνθρώπου στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι καί τὸ θεανθρώπινο Σῶμα Του, ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ μετάνοια. Τὴν παραμονὴ ὅμως μέσα σ' αὐτὴν δὲν εξασφαλίζει ἡ ἀτομικὴ ἀξιομισθία, ἡ ἀντικειμενικὰ ἀναγνωρισμένη ἀρετὴ, ἀλλὰ ἡ μετάνοια, ἡ καινούργια στάση τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς ἀναθέσεως ὀλόκληρης τῆς ζωῆς τοῦ πιστοῦ -τῆς ἐπιτυχημένης καί ἄστοχης χρήσης τῆς ἐλευθερίας του- στὸ Χριστὸ μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Ἡ πορεία τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι περίοδος μετάνοιας. «Ἡ πολυετὴς ζωή τοῦ Ἀδάμ, λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, μετὰ τὴν πτώση, ἀλλὰ καί ὁ χρόνος “ὄν ἕκαστος διαβιοῦμεν”, ἀποτελεῖ στάδιο μετάνοιας παραχωρούμενο ἀπὸ τὸν Θεό, πού ἔδωσε αὐτὴν τὴν πρόσκαιρη ζωή “τόπον μετάνοιας παρεχόμενος”».

† Ὁ Φ. Ἀ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστάσιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θὰ ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱ. Ιαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύναξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr